

 HARLEQUIN®
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

ANNE
HERRIESOVÁ

Falešná guvernanka

ANNE HERRIESOVÁ

FALEŠNÁ
GUVERNANTKA

PŘEKLAD

EMMA PECHÁČKOVÁ

Milá čtenářko,

setkáváme se poprvé v novém roce 2025 a jistě všichni doufáme, že to bude rok dobrý a pokojný. Aby tomu tak bylo, budeme se o to muset přičinit. Přinejmenším tím, že budeme poslouchat zdravý rozum a naučíme se rozlišovat pozlátka a pokrytectví od pravých hodnot.

I moji hrdinové stojí před takovým úkolem, ať již se jedná o muže či ženy. Devatenácté století přineslo nejen revoluční myšlenky rovnosti, ale i velké válečné utrpení. Svě o tom ví hrdinka romance Falešná guvernánka, která statečně vezme osud do svých rukou...

V povídce Vydražená a prodaná zase oba hrdinové musejí čelit nejen společenským ústrkům a předsudkům, ale i intrikám rodinných příslušníků. To, že v sobě naleznou sílu postavit se konvencím a zaběhnutým pořádkům jim přinese osvobození a osobní štěstí.

Přeju Vám krásné čtenářské zážitky.

S láskou

Váš Harlequin

Anne Herriesová

**FALEŠNÁ
GUVERNANTKA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
His Unusual Governess

První vydání:
Mills & Boon, an Imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Emma Pecháčková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2013 by Anne Herries
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Falešná guvernanka: 2014 by Harlequin Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1590-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1591-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1592-6 (PDF)

PROLOG

„Smím vědět, co tak neodkladného se událo, že jste mě nechal zavolat?“ Lord Rupert Myers si s pozvednutým obočím měřil markýze z Merrivale. „V tuhle nekřesťanskou hodinu... Navíc jsem byl včera vzhůru dlouho do noci.“ Zakryl si ústa při ostentativním zívnutí a upravil si brýle se zlatými obroučkami. Když si konečně všiml, že markýz je kromobyčejně rozčilený, okamžitě přestal hrát unaveného. Změnil tón hlasu a zeptal se věcně: „Co pro vás můžu udělat, sire?“

„Můj ty bože,“ povzdechl si strýc při pohledu na jeho pelerínu s několika kapucemi, které ještě víc zvýrazňovaly Rupertova široká ramena. „Kde jsi přišel k té hrozně zvrácenosti?“

„Ale strýčku!“ Rošťácky se na něj usmál. „Teď jste mě urazil. Jako byste nevěděl, jak moc si potrpím na styl... Představte si, že jenom tento týden si stejný plášť pořídilo, nebo spíš okopírovalo, šest mladíků. Viděl jsem Harradova syna, jak má na sobě dokonce devět kapucí!“

„To je ještě větší blázen než ty,“ zavrčel markýz. „Posaď se, chlapče. Jsem z tebe nervózní, když tu nade mnou stojíš jak pomstychtivý derviš. Co se jen stalo s tím dychtivým usměvavým mladíkem, kterého jsem viděl před šesti lety odcházet do války?“

„Řekl bych, že vyrostl, sire,“ odpověděl ledabyle Rupert. V jeho očích se zablýsklo, když se posadil do křesla naproti strýci a z tváře se mu vytratil úsměv. Nestál o to, aby mu někdo připomínal staré časy, protože vzpomínky na ně byly stále ještě příliš bolestivé. „Něco vás trápí?“

„Obávám se že ano,“ přitakal markýz. „Jsem v zapeklité situaci, chlapče – a doufám, že ty mi z ní pomůžeš.“

„Rád vám prokážu jakoukoli laskavost. Nikdy vám nezapomenu, že jste za mnou vždy stál jako vlastní otec.“ Hlavou mu prolétla hořká vzpomínka na otce. Lord Myers byl obyčejný podvodník a málem přivedl na mizinu celou rodinu. Rupertovi se podařilo zachránit sebe i sestry před skandálem jenom díky pomoci tohoto muže. „Řekněte, co bych pro vás mohl udělat, sire. Pokud je to v mých silách, rád to udělám.“

„Jde o děti naší Lily,“ začal markýz s povzdechem. „Znáš ten smutný příběh. Provdala se za mizeru, před nímž jsem ji nesčetněkrát varoval. Bylo mi jasné, že nejenže promrhá celé její jmění, ale zlomí jí i srdce. Neposlechla mě. Spáchal všechno to, co jsem předpověděl, a ještě něco strašnějšího – to on ji zabil!“

„Tím si přece nemůžete být jist, sire.“

„Ten večer ji vyhnal z domu ven... do lijáku. Služebná mi vyprávěla, že je slyšela hádat se. Scunthorpe ji tak zdeptal, že se moje nebohá Lily k němu už nikdy nechtěla vrátit... celou noc prochodila v dešti a víš, co následovalo...“

Ruppert přikývl. Lily Scunthorpová zemřela tři dny na to na zápal plic. Zůstaly po ní dvě malé děti – šestiletá dcerka a tříletý syn. Ale ten smutný příběh se odehrál před více než deseti lety, takže nechápal,

proč si ho strýc nechal zavolat uprostřed noci, aby mu to znovu vyprávěl.

„Obě děti jste si vzal po smrti Lily k sobě, já vím. Když Scunthorpe zmizel se zbytkem peněz, nastěhoval jste je do rezidence Cavendish Park. Myslím, že děti měly i vynikající vychovatele a guvernantku i prvotřídní služebnictvo. Co se stalo, že jste tak sklíčený?“

„Oba vychovatelé dávají výpověď. Snažil jsem se je přemluvit, pak najít náhradu, ale nepříliš úspěšně. Obávám se, že moje vnoučata si vybudovala nechvalné renomé. Podařilo se mi najít vychovatelku s dobrou pověstí, ale bojím se, aby nezůstala zase jen na pár dní.“

Merrivale si odkašlal. „Potřebují pevnou ruku, Ruperte. Obávám se, že jsem je rozmazlil. Když je za něco napomenu, zdvořile se omluví, ale vzápětí už zase vyvádějí alotria. Bylo by to ode mě příliš, kdybych tě požádal, abys mi pomohl s jejich výchovou? Dostalo se ti kvalitního vzdělání a mohl bys jim alespoň nějakou chvíli dělat učitele... Myslím samozřejmě jen do té doby, než najdeme někoho nastálo. Bylo by to jistě jen na pár týdnů. Chlapec by měl na konci roku začít studovat a děvče bude už skoro slečna... na jaře by se měla účastnit své první sezóny, ale vážně pochybuji, že do té doby najdu vhodnou dámu, která by ji zaučila.“

„Jinými slovy, sire, chcete, abych dělal medvědáře dívce v pubertě? Můj ty bože, to nemůžete myslet vážně, strýčku! Copak jste přišel o soudnost? Já jsem přece ten poslední, kdo by měl být vzorem pro dva dospívající lidi. Kromě své pověstné záliby ve výstřední módě jsem taky nechvalně známý svůdník. Copak se to k vám nedoneslo?“

Merrivale si nervózně prohrábl bílé vlasy. „Vím

svoje, jistě... vím, že si vydržuješ milenku, a také ti nenavrhuji, aby sis ji vzal s sebou na Cavendish.“

„Děkuji za laskavost,“ řekl Rupert s úšklebkem. „Vykládala by si to jako nabídku k sňatku, kdybych ji přivedl na rodinné sídlo. Annais je až příliš dychtivá dostrkat mě k oltáři. Už delší dobu marně hledám záminku, jak tu milostnou aféru ukončit... a teď se mi úplně rozjasnilo v hlavě, ano, tohle je přesně ono... ona má opravdu velkou averzi k venkovu.“

„Znamená to, že s tebou můžu počítat?“ V markýzových očích se objevil výraz úlevy, který Rupertovi vyloudil na tváři úsměv. „Byl bych ti tak vděčný, chlapče.“

„Dobře. Vezmu to. Vynasnažím se pro ně udělat co nejvíc,“ přikývl Rupert. „Ale musíte mi nechat volnou ruku. Disciplínu nemá nikdo v lásce. A určitě by si pak stěžovali v dopise, že jsem panovačný nebo tak něco.“

„Lily byla to nejcennější, co jsem měl. Její děti jsou to jediné, co mi po ní zůstalo, kromě tebe, chlapče. Francesca se velmi podobá své matce, ale její bratr je, obávám se, spíš po otci. Doufám jen, že z něho nevyroste stejný lotr, jako byl kapitán Scunthorpe. Právě proto potřebuje pevnou ruku co nejdřív. Je potřeba mu vštípit jisté zásady dřív, než odejde studovat do koleje. Možná jsem ho tam měl poslat už dávno, ale měl jsem pocit, že vzdělávat ho doma bude k chlapci citlivější. Některé internátní školy jsou pro mladé hochy neuvěřitelně kruté a spolužáci jsou k nim nemilosrdní, jak jistě víš.“

„Každý z nás si prošel šikanou, britské školy jsou tím pověstné,“ utrousil Rupert. „John se musí naučit umět se o sebe postarat. Můžu ho naučit základy boxu, možná i trochu šermovat. A naučit ho chovat se jako džentlmen. Nejsem si ale vůbec jistý, co bych

vymyslel pro Francesku, ale s tou by si snad měla poradit především guvernanka, ne?“

„Modlím se, aby nás ta nová neklamala. Ale doporučení, které má od lady Wintersové, vypadá výborně. I když je pravda, že dcera lady Margaret odjíždí studovat do Francie, tak je možné, že se jí jen potřebovala zbavit.“

„Kolik je té guvernantce?“

„Myslím, že jí bude něco kolem pětadvaceti. Intelligentní mladá dáma. Jmenuje se Hester Goodrumová, ovládá hru na fortepiano, francouzskou literaturu a ruční práce.“

„Slečna Goodrumová?“ znalecky přikývl Rupert. „Nejsem si úplně jistý, jak by mohla být nápomocná Johnovi. Na těch pár týdnů mu zkrátka budou muset stačit moje znalosti. Ale vzhledem k tomu, že spolu budeme od rána do noci, jistě to bude mít výsledky.“

„Co tím myslíš?“ Markýz vypadal rozpačitě. „Myslel jsem, že na děti budeš dohlížet tím způsobem, že by ses jednou za čas na Cavendish Park zastavil a zkontroloval, jak se jim daří.“

„Domnívám se, že to by nemělo moc velký vliv.“ Rupert pozvedl obočí. „Hodlám to vzít vážně. Poslední dobou jsem se cítil přepracovaný a tohle zní jako nová výzva. Přestěhuji se na Cavendish Park do té doby, než chlapec odejde na univerzitu. Do té doby určitě najdete někoho, kdo by se postaral o Francesku. Můžu být Johnův vychovatel i učitel a zároveň dohlédnu na práci guvernantky, alespoň do Vánoc. Rád to udělám kvůli vám, strýčku.“

„Podejme si na to ruce. Jsem tvým velkým dlužníkem, chlapče.“

„Už jste toho pro mě udělal víc, než bych mohl kdy v životě splatit,“ ujistil ho Rupert, stiskl mu pevně ruku a usmál se. „Bude to pro mě velká změna.“

O můj majetek je dobře postaráno, troufal bych si říct, že se mu daří líp bez mých zásahů. Navíc nebudu daleko od domova.“

„Mám jen trochu obavy, že pro ty dva není nikdo autoritou, aby sis to příliš neidealizoval, Ruperte. Bude to velmi těžká, velmi odpovědná práce.“

„Možná že se John bude zpočátku vzpouzet, ale ke konci mého působení ho ani nepoznáte.“

Rupert mávl nad strýcovými pochybnostmi rukou. Vždyť o nic nejde, jaké starosti by mohly být s mladým klukem a dívkou, která bude někde v tichu u krbu vyšívat, pro tak zkušeného muže, jako je on? Doufal jen, že vychovatelka bude aspoň trochu pohledná, a ne stará panna s kyselým výrazem. Ale ať už je jakákoliv, určitě se pokusí s ní dobře vycházet...

PRVNÍ KAPITOLA

„To je od vás moc milé, že mě svezete, slečno Hardcastlová,“ děkovala s úsměvem Hester Goodrumová, když nastupovala do pohodlně zařízeného kočáru. „Lady Mary slíbila, že mě nechá na Cavendish Park zavézt svým kočárem, ale nakonec musela narychlo odjet za sestrou a úplně na mě zapomněla. Měla bych dorazit nejpozději ke konci týdne, protože jinak tam moji svěřenci zůstanou úplně sami bez dozoru jen se služebnictvem.“

Sarah Hardcastlová pozorovala ženu naproti sobě. Hester mohlo být něco přes dvacet, možná už ke třiceti, byla přitažlivá, i když ne zrovna krasavice, ale velmi laskavá. Doslechla se o Hesteřině překérní situaci, a tak neváhala nabídnout svou pomoc.

„Vracím se domů do severní Anglie a Cavendish Park bych mījela jen o dvacet mil. Není vůbec žádný problém vzít to menší objížďkou a zavést vás až tam, Hester.“

„Můj snoubenec není moc rád, že jsem tu pracovní nabídku přijala,“ pokračovala Hester, která se pohodlně uvelebila na polstrované sedačce. „Chtěl po mně, abych už přestala pracovat, vrátila se domů do Chesteru a provdala se za něj.“

„A proč jste to neudělala?“ zeptala se Sarah.

„Samozřejmě že bych se ráda vdala, slečno. Už několik let kvůli tomu šetřím, ale potřebujeme s Jimem

větší obnos. Plánuje totiž pořídit si hostinec. Taky už má něco naspořeno, ale oba dva moc dobře víme, že musíme vydržet alespoň jeden další rok.“

„To je mi líto...“ Sarah se na ni zamyšleně podívala. Ten dojemný příběh vychovatelky slyšela už předtím a byl to jeden z důvodů, proč jí nabídla, že ji svezí. „Kolik vám ještě chybí našetřit?“

„Řekla bych, že sto liber by mohlo stačit...“ povzdechla si Hester. „Pokud se každému z nás podaří tento rok nerozhazovat, mohli bychom to zvládnout. I když musím říct, že přispívám jen velmi malou částkou a může mi to trvat mnohem déle...“

Rozhodně už nepatřila k nejmladším. Sarah k ní cítila velké sympatie, protože čas neúprosně běžel a její mládí pomalu odlétalo. Jaká ironie, že Hester toužila po manželství, ale neměla peníze, zatímco ona se snažila, seč mohla, aby se vyhnula sňatku, protože peněz měla naopak až příliš.

Byl její plán natolik reálný, aby na něj Hester přistoupila? Přemýšlela o tom celou noc, až z toho měla stažený žaludek a nemohla usnout. Hester si o ní docela určitě pomyslí, že je úplně blázen.

„Kdybych vám teď nabídla dvě stě liber a k tomu přidala dvoje nejlepší šaty, co mám s sebou, přenechala byste mi dopis s doporučením od lady Mary a vaše pracovní šaty, které máte v kufru? Vyměnila byste se se mnou? Abych byla přesná... Mám na mysli to, že bych za vás vzala práci vychovatelky v rezidenci Cavendish Park, zatímco vy byste se mohla vrátit domů za svým snoubencem a provdat se za něj.“

Hester na ni udiveně zírala. „Co... co jste to právě řekla, slečno? Nejsem si jistá, že jsem vám zcela porozuměla.“

„Nabídla jsem vám dvě stě liber za to, že mi přenecháte některé svoje šatstvo a doporučující dopis,

který vám dala lady Mary. S těmi penězi ode mne budete moc naložit podle své libosti.“

„Chcete se stát vychovatelkou? Ale proč?“ Hester nechápala. „Jste bohatá mladá dáma, slečno Hardcastlová. Proč byste měla po něčem takovém toužit?“

„Potřebovala bych se na nějakou chvíli vytrátit ze společnosti a tohle mi připadá jako ideální příležitost. Váš zaměstnavatel vás nikdy předtím neviděl, takže netuší, jak vypadáte. Té dívce je téměř sedmnáct, takže se dá předpokládat, že už je rozumná a nebudou s ní problémy. A její bratr se za šest měsíců chystá odejít do koleje, takže není nic, co by se mohlo pokazit. Moji domácí učitelé mě vždy chválili. Byla jsem bystrá a zvědavá studentka. Zvládla bych chlapce doučit matematiku a zeměpis, zatímco té dívce mohu předat své znalosti hudby, literatury, francouzštiny, latiny, pak bych ji ještě naučila kreslit a tančit. Co víc dívka jejího věku potřebuje?“

„Myslím, že tohle úplně stačí,“ odpověděla Hester, ale stále vypadala užasle. „Nevím, co na to říct, slečno – popravdě, úplně se mi to nezdá. Vlastně bychom tak podvedly mého zaměstnavatele...“

„Ale když si vás ani nenechal zavolat na osobní pohovor, to je divné. Vypadá to, že mu na jeho vnoučatech zase tolik nezáleží. Chce jen, aby se o ně někdo postaral, a tím mu ušetřil starosti. To můžu udělat stejně dobře já jako vy.“

„Možná i lépe, slečno. Máte své způsoby. Lidé vás poslouchají, když k nim promlouváte.“

„To je jen díky tomu, že jsem zaopatřená. Otec mi odkázal velké jmění – mlýny a doly. Od té doby, co zemřel, prakticky řídím celý podnik sama. Převzala jsem ho po otci, když mi bylo pouhých devatenáct let.“

Hester nevěděla, co si o tom má myslet. „Snad se neurazíte, když se vás zeptám na váš věk?“

„Už je mi pětadvacet,“ povzdechla si Sarah. „Moje teta i strýc se už několik měsíců velmi intenzivně snaží najít mi ženicha. Říkají, že potřebuji mužskou ruku, která by mi pomáhala s řízením podniku. Nejvíce se ale obávají toho, že umřu jako stará panna.“

„Taková starost je u jejich generace asi normální... nerespektují vaše přání?“

„Ne, zase tak hrozné to s nimi není. Teta Jenny je moc milá a strýček to se mnou myslí dobře, ale nechci se vdávat jen kvůli tomu, abych jim udělala radost. Hodilo by se mi na chvíli odjet, protože strýc o tom neustále mluví a mně už z toho hučí v uších.“

„Ale co se stane s vašimi mlýny, když na ně nebudete osobně dohlížet, slečno?“

„Mám kolem sebe několik spolehlivých zaměstnanců, kteří se o chod podniku postarají i v době mé nepřítomnosti. Navíc by to nebylo na dlouho, jen do té doby, než si všechno srovnám v hlavě. Pak bych podala výpověď a vaši svěřenci by dostali novou vychovatelku. Věřím, že moje přítomnost jim nijak neublíží.“ Sarah se naklonila dopředu. „Slibte mi, že se nad mou nabídkou zamyslíte. Až dnes k večeru dorazíme do hostince, můžete mi říct, jak jste se rozhodla. Pokud vaše odpověď bude ano, vyměníme si mezi sebou osobní věci. Ráno bych vás nechala odvézt svým kočárem do Chesteru, zatímco já nasednu na poštovní dostavník na panství Cavendish Park.“

„Nevím, co na to říct...“ Hester vypadala ustaraně. Nevěděla, jak se rozhodnout. Byla ve velikém pokušení tak úžasnou nabídku přijmout, vždyť by jí zajistila šťastnou budoucnost přesně podle jejích představ hned teď! „Je to moc lákavé... taková příležitost. Ani si neumíte představit, jak moc by to zna-

menalo pro Jima. Zařídil by si hostinec už tento rok a nemuseli bychom se sňatkem už déle čekat.“

„Volba je jen a jen na vás. Nebudu vás absolutně do ničeho nutit. Pokud to odmítnete, najdu si nějaký jiný způsob, jak se na chvíli vytrazit ze světa.“

Hester přikývla. S nešťastným povzdechem se opřela o měkké opěradlo sedadla. Bylo vidět, v jakém je pokušení, a Sarah v duchu doufala, že se rozhodne v její prospěch. Působit jako vychovatelka na venkovském sídle se zdálo být bezpečným prostředím pro zámožnou dědičku, která se potřebovala zbavit pocitu, že s ní každý chce být jen kvůli jejím penězům.

Proč jen otce musela potkat ta hrozná nehoda? Stalo se to během kontroly mlýnů... Tobias Hardcastle byl ten typ praktického zaměstnavatele, který si sundal kabátec, vyhrnul rukávy a pomohl, kde zrovna bylo třeba. Když začínal podnikat, měl v kapse jen padesát liber, které zdědil po dědovi. Dřel jako kůň, navíc byl bystrý a při práci používal hlavu, proto se jeho podnik časem tak rozrostl.

Matka si před smrtí kolikrát stěžovala, že ani neví, kdy si udělal čas na to, aby jí dal dceru. To bylo přehnané, protože domů samozřejmě chodil jíst a spát a výjimečně si vzal volno i některou neděli. Chtěl mít jistotu, že jeho království stojí na pevných základech. Sarah nedokázala pracovat s takovým nasazením jako otec, ale měla cit pro výběr spolehlivých zaměstnanců, kteří k ní byli vysoce loajální. Byla to výzva, kterou přijala zcela přirozeně. Měla možnost otcovu firmu předat do rukou někomu zkušenějšímu, ale obávala se, že by toho dotyčný mohl zneužít. Po tolika letech začínala být ze všech těch jednání a schůzek, které byly na denním pořádku, a vedení složitého účetnictví unavená. Nastal čas, aby si

udělala čas na svůj vlastní život, který jí pomalu proklouzával mezi prsty. Dokonce se našli tací, kteří ji už považovali za příliš starou, a tudíž k sňatku ne už tolik vhodnou. Rozhodla se to řešit. Může se spolehnout na své lidi, že mlýny budou nadále prosperovat, až bude pryč. Stejně tak i dva doly na měď, které vlastnila v Cornwallu.

Všechno to bylo vlastně dílem náhody. Právě se vracela ze své kontrolní objíždky dolů a zastavila se na návštěvu u své bývalé vychovatelky. Tam se potkala se slečnou Hester Goodrumovou.

Něco na té dívce bylo. Udělala na Sarah dojem. Kdyby Hester toužila po kariéře, nabídla by jí místo své společnice, ale bylo zřejmé, že touží po něčem docela jiném.

Byla si vědoma toho, že to není úplně čestný nápad, vhodný pro vychované mladé dámy, vydávat se za někoho jiného... ale nikomu tím přece neublíží. Neplánuje v domě svého zaměstnavatele krást stříbrné příbory nebo učit děti klít a pít gin. Na rtech se jí objevil pobavený úsměv. Představa, že bude trávit čas ve společnosti dospívajících dětí, se jí zamlouvala. Od té doby, co zemřel otec, si Sarah jen zřídkakdy doprávala čas na zábavu. Otcovi přátelé ji zvali na večere a do divadel, ale časem zjistila, že ti, kteří mají manželky, by nejraději skoupili její mlýny, zatímco ti dosud nezadaní usilovali o její přízeň, aby snadno přišli k velkému bohatství.

Už ve škole pocítila na vlastní kůži, jaké to je nebýt urozeného původu. Byla sice z bohaté rodiny, která měla velký dům a vlastnila i pozemky, ale nebyla aristokratka. Spolužačky na ni byly milé jen do určité míry, cítila vždy jejich odstup. Posmívaly se jejímu severskému přízvuku, jehož se jí časem podařilo zbavit. Někdy, když neměla náladu, se jí zase

vrátil, ale jinak měla dobré učitele, kteří si svůj plat rozhodně zasloužili. Pan Hardcastle si přál, aby se jeho dceři dostalo to nejlepšího vzdělání a stala se z ní skutečná dáma. A to se také podařilo, cítila se sebejistě a dokázala vše, po čem toužila.

Jediný problém byla společnost, která ji nepřijímala. Pochopitelně, když šlo o peníze, byli k ní všichni velmi milí. Nikdy ji však nezvali na soukromé večery, které se konávaly u nich doma. Výjimečně dostala pozvánku na ples, protože patřila mezi vlivné osobnosti, ale skutečný džentlmen z vyšších aristokratických kruhů by se s ní nikdy neoženil.

I když to vlastně není tak docela pravda. Jeden velmi neodbytný nápadník by se přece jen našel. Sir Roger Grey ji o ruku požádal už třikrát a vůbec se mu nelíbilo, že ho vytrvale odmítá. Sarah ale moc dobře věděla, že je ve vážné finanční krizi, i když se mu velmi dobře dařilo tu nepříjemnou skutečnost držet v tajnosti před jejím strýcem i ve společnosti. Sarah dala za úkol svému právníkovi, aby jeho majetkové poměry prozkoumal, a ten zjistil velmi znepokojivé skutečnosti. Sir Roger se vydával za úspěšného obchodníka, ale ve skutečnosti to byl povaleč, propadlý hazardu. Byl to poslední muž na světě, za něhož by se chtěla provdat. Bylo však velmi těžké se ho zbavit. Byl neuvěřitelně vytrvalý a domníval se, že když na ni bude víc dotírat, nakonec mu podlehne. Bohužel strýc se jednoznačně postavil na jeho stranu a považoval ho za čestného muže a kvůli jeho šlechtickému titulu také za vhodného ženicha.

Jeho chování na charitativním plese v Newcastlu bylo hlavním důvodem, proč se rozhodla odjet. Vypravila se na inspekci dolů v Cornwallu o měsíc dříve, než byl obvyklý termín. Na plese se ji totiž pokusil políbit a sápal se po ní, i když se bránila. Musela

se mu násilím vysmeknout a při tom mu poškrábala tvář.

„Vy jste ale dračice!“ Překvapeně se chytil za zraněnou tvář. „Toho byste ještě mohla litovat, Sarah. Zdá se, že vás nikdo nenaučil respektu.“

„Nevidím jediný důvod, proč bych vás měla respektovat, sire. Ničím mi neimponujete,“ odsekla mu. „Rozhodně se nenechám obtěžovat od někoho, jako jste vy. Pokud se mě budete snažit kompromitovat, aby mi pak nezbylo nic jiného, než si vás vzít, tak říkám znovu – ne. Raději budu poslouchat pomluvy a nechám na sebe opovržlivě ukazovat prstem, než abych se za vás provdala.“

Mínila to vážně. Raději by zemřela, než aby se stala manželkou muže, jako byl on. Na druhou stranu by ji velmi mrzelo, kdyby přišla o svoji dobrou pověst. Nestála o to, aby si za jejími zády o ní lidé špitali a pohrdali jí.

„Můžeš se provdat za Sama Goodjohna nebo Harryho Bartona, tím by ses vyhnula návrhům od podobných džentlmenů,“ navrhoval jí strýc, když mu pověděla, co se stalo na plese. „Jsou to dobří spořádaní muži a mají zkušenost s řízením vlastních továren. Konečně bys mohla zůstat doma a pustit z hlavy všechny starosti. Měla bys zaujmout roli manželky a matky. Už je načase, abys pomýšlela na rodinu, Sarah. Pokud nechceš dopadnout jako stará zapšklá panna.“

„Já vím, že to se mnou myslíš dobře a že mě chceš ochránit, strýčku Williame,“ odpověděla na to Sarah. „Ale nedokázala bych se provdat jen kvůli výhodnému obchodu. Až najdu muže, kterého budu milovat, vezmu si ho.“

„Láska – co to je?“ odfrkl si strýc. „Od kdy láska někomu pomohla? Potřebuješ muže, který tě ochrá-

ní, který bude dohlížet na tvůj ne zrovna malý majetek, mladá dámo! Nenechávej to na poslední chvíli, nebo bude pozdě a uvidíš, že ani peníze ti nepomůžou, abys našla vhodného partnera.“

Strýcovo kárání ji vytrhlo z letargie. Měl pravdu. Už jí moc času nezbývalo. Nepatřila mezi mladičké dívky, o které se muži rvali, a pokud jednou chtěla mít rodinu, musí se provdat. Začínala si uvědomovat, o co všechno by mohla přijít, kdyby skončila sama.

Copak byla tak ohyzdná, že potřebovala peníze k tomu, aby si našla manžela? Sarah si uvědomovala, že není žádnou klasickou krasavicí. Měla tmavě hnědé vlasy a rovný nos. Pusu měla větší, než by se jí líbilo, přála by si mít tenké rtíky, jako měla Hester. Ta byla o něco hezčí, ale to neznamenal, že by si Sarah připadala ošklivá. Když si oblékla své nejlepší šaty, stala se z ní přitažlivá žena, navíc s překrásným úsměvem.

Je opravdu tak nemožné najít skutečnou lásku?

Snad by hledání ženicha bylo jednodušší, kdyby nebyla bohatou dědičkou. Byla si jistá, že když se na ni muži podívali, neviděli nic jiného než její peníze.

Sarah chtěla přitom tak málo... Povzdechla si. Chtěla muže, který by ji dokázal rozesmát. Muže, který by se zajímal o hudbu, poezii a rád by se s ní procházel jejich krásnou zahradou... Hledala někoho, kdo by ji miloval za to, jaká je, ne kvůli jejím penězům.

Copak žádala tak hodně? Možná měl strýček pravdu. Bylo by rozumné vybrat si konečně jednoho z nápadníků, sjednat schůzku s právníky a nechat sestavit manželskou smlouvu, v níž by i nadále měla nárok řídit svůj podnik, aby všechno zůstalo tak, jako když vstupovala do manželství.

Byla by to nejjednodušší cesta z této neúnosné situace. Potřebovala se ochránit před zlatokopy, kteří si brousili zuby na její jmění. Není tomu tak dávno,

co si Sarah myslela, že svůj osud drží pevně v ruce. Byla sama se sebou spokojená. Situace se však změnila. Když byl otec ještě naživu, na vdavky neměla ani pomyšlení, po jeho smrti byla vytížená zaučováním se do chodu podniku, takže neměla čas ani důvod řešit budoucnost. Až v poslední době si začala víc všimnout dětí hrajících si u vody či milenců procházejících se parkem. Jestli se nevdá, přijde o hodně.

Cítila se sama? To rozhodně ne! Měla dobré přátele a pracovitě věrné zaměstnance, navíc byla až příliš zaneprázdněná, aby pocítovala samotu.

Nabízel se však i jiný způsob, jak žít. Musí získat nějaký čas, aby se rozhodla, co od života očekávat. To jediné, co teď Sarah potřebovala, byl azyl, kam by se ukryla a byla chvíli někým jiným...

„Udělám to. Rozhodla jsem se, že to udělám, slečno. Jak jste řekla, nemůžeme tím nikomu ublížit a Jim bude mít takovou radost, až uvidí, že jsem zpátky doma...“

Sarah nevěřícně zamrkala, aby se vrátila zpět do přítomnosti. V první chvíli skutečně nemohla uvěřit, že Hester s jejím návrhem souhlasí. Když pochopila, že to myslí upřímně, radostně se usmála.

„Mockrát vám děkuji, Hester,“ řekla a naklonila se, aby jí stiskla ruku. „Slibuji, že toho nebudete litovat. Neudělám nic, co by mohlo nějak ohrozit vaši pověst.“

„Božíčku, jak byste vůbec mohla, slečno.“ Hester se rozesmála. „To spíš já bych vám měla děkovat, že jste mi dala takovou šanci. Doufám, že si na své nové povinnosti rychle zvyknete. Jsem si jistá, že vy to hra-vě zvládnete.“

„Ano, to bych měla,“ přikývla Sarah s úsměvem. „Proč by mělo být složité pečovat o téměř plnoletou mladou dámu a třináctiletého chlapce?“

DRUHÁ KAPITOLA

„Proč máme mít vychovatele a zároveň i guvernantku? Myslel jsem, že už jsme se jich jednou provždy zbavili. Říkala jsi přece, že dědeček už nám sem nikoho posílat nebude a vezme si nás k sobě do Londýna.“

„Říkala jsem, že tam pojedu *já*, ne my oba. Už je načase, aby mě představili ve společnosti,“ vysvětlila bratrovi rázně Francesca Scunthorповá. Byla to hezká dívka s hedvábně jemnými vlasy, pronikavýma očima a pěkně tvarovanými rty. Měla na sobě odpolední šaty ze žlutého hedvábí. Ta barva jí moc slušela, ale nebyl to model ušitý podle poslední módy, jak by si Francesca přála. „Ty se nemáš čeho bát, po Vánocích na tebe čeká Cambridge. Zdá se, že nakonec to budu já, kdo tady ztvrdne s nějakou otravnou guvernantkou.“

„Do školy se náhodou těším,“ řekl John a hodil po sestře papírovou vlašťovku přes celou učebnu. John už měl na svůj věk statnou postavu, tmavě hnědé vlasy a oči stejné barvy. Jeho bývalý vychovatel mu dal za úkol naučit se dlouhý seznam nepravidelných latinských sloves, aby se nenudil, než na jeho místo dorazí jeho nástupce. A přesně tyhle seznamy Johna k smrti nudily. Učitel mu takové dlouhé seznamy dával každý den celých osmnáct měsíců, které tu

s nimi strávil. Nechtěl po něm vlastně nic jiného, než aby memoroval stovky a stovky slovíček; nikdy mu k tomu nic víc neřekl ani nevysvětlil. Zadal Johnovi úkol a druhý den ho z něho vyzkoušel, aby zkontroloval, co se naučil. Bylo to zoufale nudné a zbytečné. John stejně brzy všechno pustil z hlavy. „Bude to mnohem lepší, než zůstat trčet tady. Nic horšího už mě čekat nemůže.“

„Ze začátku to přece tak hrozné nebylo,“ řekla Francesca. „Když jsme byli menší a starali se o nás slečna Grahamová s panem Brownem, bylo to celkem fajn. Měla jsem ji docela ráda, a navíc mě naučila dost zajímavých věcí. Vůbec se to nedá srovnávat s tou poslední holkou. Ta byla úplně k ničemu. Neuměla na nic hrát, ani na fortepiano nebo harfu. Všechny knihy, které mi doporučila, se nedaly vůbec číst.“

„A neměla ráda žáby a hady v posteli,“ řekl John a zašklebil se na sestru. „Nikdy v životě jsem neslyšel někoho tak ječet, jako když našla toho hada.“

„Myslela si, že je jedovatý,“ zastala se jí Francesca. „Nevěděla, že je to jen neškodná užovka.“

„Každý trdlo pozná rozdíl mezi zmijí a užovkou,“ oponoval John sestře. „Co budeme dělat, Fran? Asi se unudím k smrti, co ty?“

„Jsem na tom podobně,“ souhlasila Francesca. „Sice mě baví číst si, teď zrovna mám pěknou poezii, ale chápu, že ty bys radši vyrazil zahrát si nějakou míčovou hru nebo rybařit.“

„Tak to je skvělý nápad! Nemohli bychom dnes jít na ryby? Myslím, že až přijede náš nový dozorce, všechnu zábavu nám hned zatrhne. Nová guvernanka jistě bude tvrdit, že rybaření není pro mladou lady absolutně vhodné. Měli bychom využít poslední příležitost trochu si spolu užít!“

„Neměj strach, nějak už to s nimi zvládneme,“ slibovala Fran. S povzdechem sklapla sbírku poezie a hodila ji na stůl. „Mají dorazit odpoledne. Ale prý nepřijedou společně. Nebudeme tu přece kvůli nim tvrdnout, když je venku tak krásně. Půjdemo na ryby a vrátíme se nějak rozumně.“

„Děda ale v dopise psal, že na ně máme čekat v hale i s nastoupeným služebnictvem a zdvořile je přivítat.“

„Tak sem měl přijet a přivítat si je sám. Mohl se tady taky na pár dní ukázat.“

„Posledně bědoval, že je toho na něj moc. Není náhodou nemocný?“

„To tedy netuším, nestraš takovými řečmi.“ Fran se starostlivě zamračila. Dědala si o dědu starosti, i když on na ně téměř neměl čas. Starý markýz byl jediný jejich příbuzný. Nikoho dalšího už neměli. Otec zmizel kamsi do zahraničí, když mu došly peníze. Jejich dům šel do dražby, a tak je děda musel přestěhovat sem, na své venkovské sídlo v Cavendish Park. Ze začátku tu žil s nimi a věnoval se jim, ale posledních pár let sem jezdil čím dále méně a nakonec jen na Vánoce. Na jejich narozeniny však nikdy nezapomněl a pokaždé jim poslal nějaký pěkný dárek. „Pevně doufám, že mu nic není. Nevím, co bychom si bez něj počali. Jsme úplně bez peněz, chudí jako dvě kostelní myši, John. Všechno za nás platí děda. Ale tuhle sezónu už půjdu do společnosti a tam si najdu bohatého ženicha. Postarám se o tebe, nemusíš mít strach. Nebudeš muset pracovat, aby ses uživil.“

„Myslíš, že nám děda něco odkáže?“

„Nemám ponětí. Na takové věci se mi vůbec nechce myslet...“ Fran si představila, že by musela opustit velký starý dům, který si zamilovala od první chvíle, co sem přišli. Bála se, že by mohli skončit

v nějaké chatrči jako jiné děti chudých rodičů, které žily v okolí dědova panství. „Nechme toho. Proč se zbytečně trápit, když je tak krásné ráno? Pojďme si nabrat do kuchyně nějaké dobroty a uděláme si piknik.“

„To je přesně ono!“ zazubil se na ni John. „Ještě že máme jeden druhého. Kdyby byly problémy, strčím zas tvé guvernantce do postele žábu a ty můžeš vymyslet něco extra mazanýho pro toho učitele. Jak že se to jmenuje...“

„To nám dědeček nevyřídil. Budeme to muset zjistit sami, až přijede,“ pokrčila rameny Fran. „Neměj strach, Johne, však my už vymyslíme, jak se jich zbavit, vyštíпали jsme odtud všechny, zbavíme se i těchhle. Tak co? Vyrazíme na ty ryby?“

Sarah seskočila z dostavníku, který zastavil přímo před honosným domem. Už zdáli na ni udělal dojem. Cavendish Park bylo malebné venkovské sídlo, asi největší, jaké kdy navštívila, navíc s rozlehlými, pěkně udržovanými pozemky. Dům, nebo spíš zámek, byl úchvatný, mnohem výstavnější než dům po jejím otci na předměstí Newcastlu. Zachtělo se jí chvíli postát na svěže zeleném trávníku před domem a kochat se harmonií nazlátlých stěn s velkými francouzskými okny, které se na slunci třpytily odlesky jeho paprsků.

„Nechcete jít dovnitř, slečno Goodrumová?“

Sarah se probrala ze zasnění, až když na ni zavolala hospodyně. Zdá se, že na ni už hezkou chvíli mluvila, ale Sarah vůbec nevnímala. Chvíli trvalo, než odpověděla. Uvědomovala si, že právě teď začíná její nová role a nesmí se nijak prozradit. Od této chvíle už není všemi obletovaná bohatá dědička, slečna Hardcastlová. Všechno, co by jí tuto osobu mohlo připomín-

nat, zabalila do kufru a poslala domů i s dopisem pro strýce, v němž stručně vysvětlila, že potřebuje krátké prázdniny a že si o ni nemusí dělat starosti.

Teď byla chudá, skromná vychovatelka, jejímž jediným majetkem byl malý otlučený kufírek, do něhož si poskládala šaty odkoupené od Hester. Na svůj první den si oblékla jedny z nejlepších šatů, které měla Hester v guvernantské kolekci. Předpokládala, že v den příjezdu na nové pracoviště bude vhodné obléct se do toho nejlepšího. Šaty byly z šedivé, perlově lesklé vlny s úzkou sukní a vypasovaným živůtkem. U krku byl našitý bílý krajkový límeček. Sarah si na ty příliš staropanenské šaty připnula alespoň svoji oblíbenou stříbrnou brož, aby je trochu rozjasnila. Ostatní šaty, které měla složené ve svém ošumělém zavazadle, nedosahovaly zdaleka takové kvality jako tyto čistě vlněné, které se ale vůbec nedaly srovnávat s garderobou, jakou měla doma a na jakou byla zvyklá. Však si brzy zvykne, usmála se pro sebe a uhladila si dlaněmi sukni. Navíc je bude nosit jen pár týdnů, tak se nemusí cítit nijak frustrovaná.

„Jistě, hned jdu za vámi, paní Brancasterová. Jen jsem se zadívala na ten krásný dům. Musí se vám v něm bydlet dobře, vidíte?“

„Což o to, dům je velice krásný, slečno Goodrumová...“ Hospodyně chvíli zaváhala, jestli má pokračovat. Nakonec se osmělila. „Žije se tu dobře, jenomže věci nejsou tak, jak by měly být. Dům přece potřebuje svého pána nebo paní, nejlépe oba, pokud chcete slyšet můj názor. Jeho lordstvo nás svou návštěvou poctí jen zřídka, takže péče o dům i obě děti je jen na nás... Děti jsou většinou o samotě a dělají si, co se jim zlíbí. Ani netušíte, jak už se na vás těšíme.“

„To si dovedu představit. S tak velkým domem, jako je tento, musí být spousta starostí, které by ne-

měly být přenechány pouze služebnictvu.“ Sarah si ani nevšimla udiveného pohledu paní Brancasterové vyvolaného její poznámkou a vešla do domu bočním vchodem pro služebnictvo, který vedl přes kuchyni. I když dámy ze společnosti do kuchyně téměř vůbec nechodily, pro Sarah to nebylo nic neobvyklého. Doma chodila do kuchyně často a ráda. Mohla být bohatá a vzdělaná, ale nikdy nebude patřit k aristokracii, tak proč by se štitila něčeho tak příjemného, jako je kuchyň. Sice mohla opustit Newcastle, ale Newcastle už nikdy neopustí ji, říkával otec. Sarah se v duchu pousmála. Tolik se jí po něm stýskalo. Byla jako jeho pravá ruka. Dva nerozluční společníci.

Nehledala vlastně manžela, ale muže, který by jí dokázal nahradit otce, i když ten byl nenahraditelný. Chtěla prostě jen někoho, koho by mohla obdivovat a respektovat, tak jako vzhlížela k svému otci. Kdyby někoho takového našla, neváhala by ani minutu a odevzdala by mu firmu i sebe samu.

„Doprovodím vás do vašeho pokoje,“ řekla hospodyně. „Nejdřív se trochu porozhlédnete, zabydlíte a pak za mnou můžete přijít do kuchyně na čaj. Slečna Francesca a pan John na vás měli čekat, ale zmizeli někam hned po ránu. Řekla bych, že šli na ryby, přestože jim markýz důrazně kladl na srdce, aby vás i nového vychovatele jak náleží přivítali.“

„Jakého vychovatele? Domnívala jsem se, že děti vychovává markýz z Merrivale, jejich dědeček a opatrovník.“

„Však ano, to ano, slečno Goodrumová. Mladý pan John ale musí mít vychovatele a učitele, který na něj dohlédne, když tu pan markýz nepřebývá. Pokud jsem všem příkazům dobře rozuměla, nový mentor bude dohlížet i na všechno ostatní v domě, takže